

не дейте ме закача! — жално извика гжсеницата — азъ правя това за бждещето, само за бждещето.

— За какво бждеще говоришъ ти? — попита Дорчо.

— Нима не знаете, че азъ следъ като умра, ще стана пеперудка съ шарени крилца?

Дорчо, гущера и охлюва не знаеха това, но насѣкомитѣ имаха известна представа. И всички за малко се поумълчаха, понеже никой не можеше да каже нѣщо свѣсно за това бждеще.

— Твърдитѣ убеждения трѣбва да се почитатъ — зацвърча най-после скакалеца. Не желае ли още нѣкой да каже нѣщо? Може би вие? — обърна се той къмъ мухитѣ.

Най-старата отъ тѣхъ отговори:

— Ние не можемъ да се оплачемъ, че ни е зле. Ей сега, туку що идваме отъ стаитѣ; госпожата разлѣ въ гърнета сладкото, а ние се заврѣхме подъ капака и се наядохме. Доволни сме. Мамичка потъна въ сладкото, но какво да се прави? Тя доста живѣ. А пъкъ ние сме доволни.

— Господа, каза гущерътъ, азъ мисля, че всички имате пълно право! Но отъ друга страна...

Обаче гущерътъ не смогна да каже какво е било „отъ друга страна“, понеже усѣти, че нѣщо силно натисна неговата опашка.

Това бѣ събудилиятъ се Антонъ, който бѣ дошълъ за Дорчо; безъ да ще, стѣпка съ своитѣ огромни обуца дружината и я смаза. Само мухитѣ отлетѣха къмъ стаята да облизватъ майка си, а освенъ това и гущерътъ избѣга съ своята разкъсана опашка. Антонъ хвана Дорчо за перчема и го изведе отъ градината да вървятъ за вода, и го надумваше: